

ὁ θάνατος τοῦ στρατοῦ, εἶνε ὁ τάφος τῶν ἐθνικῶν ἡμῶν ἐλπίδων· ἦνε τὸ προεμελετημένον σχέδιον, ὅπως μεταβληθῶμεν εἰς ομάδας ἐμπόρων καὶ κυβερνῶν. Εἴμεθα εἶνε ἀληθῆς συνειθισμένοι ἤδη νὰ βλέπομεν τὸν νῦν πρωθυπουργὸν ἀσυνειδήτως δημοκοποῦντα εἰς ὅλα τὰ ζωτικά ζητήματα τοῦ τόπου. Πλέον ἢ ἀπαξ εἶδομεν αὐτὸν παίζοντα ἐπὶ σκοπῷ προσωπικοῦ συμφέροντος, μετὰ τῶν ἱερωτέρων πραγμάτων. Ἄλλ' ὁμολογοῦμεν μετὰ παρρησίας, ὅτι ἐδιστάζομεν νὰ τὸν θεωρήσωμεν ἱκανὸν εἰς τὸ νὰ δημοκοπήσῃ καὶ ἐν τῷ ἱερωτάτῳ τῶν ζητημάτων, ὅπως κατακτήσῃ τὴν εὐνοίαν τοῦ ἄφρονος πλήθους. Ἐδιστάζομεν νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι τὸ τῆς ἐξουσίας θέληγτρον, ἤθελεν ἐπὶ τοσοῦτον συγκρούσῃ εἰς αὐτὸν τὴν εἰκόνα τῆς Πατρίδος. Τὸ δὲ χερίστον τῶν ἀποτελεσμάτων εἶνε, ὅτι οὐδεὶς ἴσως ἄλλος πολιτευτὴς θέλει ἀποτολμησῆαι, ἐπὶ θυσίᾳ τῆς ἰδίας δημοτικότητος, τοῦ νὰ ἐπαναγάγῃ τὰ τοῦ στρατοῦ εἰς σωτήριον καὶ ἐθνικὴν ὁδόν. . .

Τὸ καθ' ἡμᾶς ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἐκρίθη ἤδη, ὡς δ' ἔλεγεν ὁ ποιητής.

. . . . . L' obscurité le voile

Et c' est un simple ver qui u' a rien d' une étile!

Ἐάν δ' ἐν προσεχῇ μέλλοντι ἤθελέ τις ἀναμνησθῆ τῶν λόγων του, μετὰ τῶν ἐλευθέρων αὐτῶν συνεπειῶν, τοῦτο θὰ εἶνε βεβαίως ἵνα καταχύσῃ ἐπ' αὐτοῦ ἢ ἐπὶ τῆς μνήμης του πλήμμυραν ὀργῆς καὶ ἀναθεμάτων! Διότι προφανῶς οὐδεὶς ἐστὶ μετὰ τῶν ἡμῶν, ὅστις ὡς Ἐλλήν, νὰ μὴ ἔχῃ συνείδησιν τῆς ἀποστολῆς του, καὶ οὐδεὶς ὅστις νὰ μὴ ἦνε πεπεισμένος, ὅτι προορισμὸν δὲν ἔχομεν νὰ σηπώμεθα ἐν τῇ ναχηλεῖ ἀπραξίᾳ τοῦ θυσουρισμοῦ, ἢ ἐν τῇ νάρκῃ καὶ ἐν τῇ ἀπόψει ἀμνηστικῶν πολέμων, ἀλλ' ἐν τῇ δραστηρίᾳ ὀργανώσῃ, ἐν τῇ κραταιᾷ προπαρασκευῇ καὶ ἐν τῷ ἱερῷ πυρὶ ἐπιθετικῶν πολέμων. Ναι, οὐδεμίαν ἐκ τῶν ἐξωθεν προσβολῶν φοβούμεθα, διότι τίς εἶνε ὁ λέων ὅστις ποτὲ κατέγινε εἰς τὸ νὰ καταπολεμήσῃ τὰ ἐντόμα; Ἡ Εὐρώπη δὲν παρίσταται πάντοτε ἐγγυητὴς τῆς ἡμετέρας ἀκεραιότητος, ἐνδιαφερομένη ὑπὲρ τῆς ὑπάρξεως ἡμῶν; Ἄλλ' ἢ ἐπιθυμία μας τάχα εἶνε νὰ ἀρκώμεθα εἰς τὴν ἐνεστώσαν τύχην, καὶ ὀφείλομεν νὰ ἐξακολουθώμεν μένοντες ἐν τῇ κατηγορίᾳ τῶν ἐντόμων; Συνεπληρώσαμεν ἄρα ἤδη τὰ τῆς ἡμετέρας τύχης, καὶ οὐδὲν πλέον ἐναπομένει ἡμῖν, ὅπως ὀρώμεν πέραν τῶν ἡμετέρων συνόρων;

Ἄς γνωσθῇ λοιπὸν καλῶς. Στρατὸν βεβαίως δὲν ἔχομεν πλέον, διότι δὲν δυνάμεθα νὰ ἔχομεν τοιοῦτον διὰ τῆς μονοετοῦς θητείας. Ἐξακολουθοῦμεν ὅμως ἔχοντες παχὺν προϋπολογισμὸν καὶ ἀδρότάτας δαπάνας. Ἡ ἀπατάσθη, κύριε πρωθυπουργέ, καὶ ἡ πλῆνη σας στοιχίζει πολλὰ ἑκατομμύρια, τὰ ὅποια ὁ τόπος πλέον ἀδυνατεῖ νὰ πληρώσῃ διὰ τὴν στρατιωτικὴν ἡμῶν μαθητείαν. Ἡ μᾶς ἀπατάτε, διὰ νὰ σᾶς ἀφήσωμεν ἀνενοχλήτους εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν ἄλλων σχεδίων, τὰ ὅποια δύνανται νὰ ὦσι χρηματιστικά, τὰ ὅποια ὅμως δὲν εἶνε καὶ πατριωτικά! Καὶ τότε ὁ τόπος ὀφείλει ἐνεργητικῶς νὰ σᾶς ἀφαιρήσῃ τὸ πολυδάπανον τοῦτο ἐλαττήριον τῆς δημοκρατίας σας, καὶ τὴν ἐλευθερίαν συνάμα τοῦ νὰ εἰρωνεύσθη τὴν εὐθνη αὐτοῦ εὐπιστίαν.

Λέγομεν ὅτι εἴμεθα ἐλεύθεροι καὶ πολλάκις μεγαληγοροῦμεν ἐπὶ τούτῳ. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἐδινείσθημεν πολλὰ ἀπὸ τῶν ξένων, χωρὶς νὰ κατανοήσωμεν ἐπακριβῶς τοὺς θεσμούς οὓς εἰκὴ ἐνημερώσαμεν τῇ γῶρᾳ. Στερούμεθα ὅμως οὐσιωδὲστᾶτος καθ' ἡμᾶς. Δὲν ἔχομεν δηλονότι ἀληθῆς πολιτικὸν φρόνημα, τὴν δύναμιν εἰς τὸ ἀντιλαμβάνεσθαι τὰ δημοτικὰ τεχνάσματα, καὶ τὴν ἀμείλικτον αὐστηρότητα ἐν τῇ κρίσει. Ἐνὶ λόγῳ, ἐλλείπει ἀφ' ἡμῶν ἡ πολιτικὴ ἀνατροφὴ. Τὸ θέαμα ἐπαληθῶς ὅπερ ἀπὸ τυγος χρόνου ἐκτυλίσ-

σεται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν, οὐδόλιος εἶναι κολακευτικὸν διὰ τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν νοσηροσύνην. Οὐδαμοῦ ἄλλοθι θὰ ἦδύνατο νὰ πιστευθῇ ὅτι ἄνθρωπος, ὅστις ἐπὶ πλήθους ζωτικῶν ζητημάτων, ἠδυνήθη νὰ ἀπατηθῇ εἴτε ἐξ ἀμαθείας, εἴτε ἐκ κουφότητος, ἢ ἤθελῃσε ἐκ προθέσεως νὰ ἀπατήσῃ, ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος δύναται νὰ ἔχῃ εἰσέτι τὴν ἐλευθερίαν νὰ παρίσταται ἐνώπιον τοῦ κοινοῦ, τὴν ἐπαύριον μάλιστα τῆς ἀπάτης του, τὴν ἐπαύριον τῶν ἑαυτοῦ ἀτασθαλιῶν καὶ ἀχρησιότητων!

Ποῦ λοιπὸν εἶναι παρ' ἡμῖν ἡ κραυγὴ τῆς δημοσίας παρατηρήσεως, ἢ αὐθόρμητος καὶ νικηφόρος ἐκείνη κραυγὴ τῆς δημῶδους ἀγανακτήσεως; Θὰ τὴν ἀκούσωμεν τάχα τὴν κραυγὴν ἐκείνην, ἢ εἴμεθα καταδεδικασμένοι νὰ τηκώμεθα ἐν τῷ μαρασμῷ, ἐν τῇ ἀφῶνῃ καὶ δουλῶφρονι καταλήψῃ τοῦ πρώτου τυχόντος ἀγύρτου, ὅστις θὰ θέλῃ νὰ μᾶς σύρῃ ὀπισθεν τοῦ ἄρματός του;

Ἄς μὴ ἀπατώμεθα! Ἐάν ἡ Ἑλλὰς ἐξακολουθῇ ἐν τοῖς στρατιωτικοῖς πρὸ πάντων πράγμασι, τὸ διεφθαρμένον καὶ διαλυτικὸν σύστημα, τὸ ἐγκαινισθὲν ὡς καὶ εἰς τὰ ἄλλα ἤδη ζητήματα ὑπὸ τοῦ νῦν πρωθυπουργοῦ, δὲν ὑπάρχει πλέον ἐθνικὴ σημαία. Μάτην θέλετε ζητήσῃ τὴν σημαίαν ταύτην, τῆς ὁποίας αἱ κυματίζουσαι πτυχαί, πρέπει πάντοτε νὰ ἀναπετάννυνται πρὸ τῶν ὀμμάτων ἄλλων ἀδελφῶν, τὴν σημαίαν ταύτην ἐν ἣ ἅς Ἕλληνας ἀρέσκειται νὰ διαβλέπῃ τὴν εἰκόνα τῆς Πατρίδος του καὶ τὴν πραγματοποίησιν τῶν ἐλπίδων του!

Εὐρώτας

ΒΟΥΛΗ

Σάββατον—5 Μαρτίου

Τὸ Σάββατον πάντοτε αἱ συζητήσεις ἔχουσιν ἐορτάσιμον ὄψιν ἐορτάσιμον λέγω, διότι μερικαὶ ἐπερωτήσεις παραγούσι φαιδρότητα παρηγύρεως ἐπὶ τῶν ἀκροωμένων ἀποτινων Σαββάτων τὴν θέσιν τῶν ἐπερωτήσεων κατέχει τὸ ἀγροτικὸν ζήτημα. Πρὸ πολλοῦ, λεχθέντων ὅσα ἴτο δυνατόν νὰ λεχθῶσιν, ἢ ἐπ' αὐτοῦ συζητήσῃς ἐξηνητήθη ἄλλὰ πρωτοστατοῦσιν αὐτοῦ, οἱ ζῶντες βουλευταὶ κκ. Ταρπάζης καὶ Ζυγομαλάς, ὁ μὲν ἐξ ἰδιαίτερου τοπικοῦ συμφέροντος, ὁ δὲ ἐξ ὑψηλοτέρου φιλελευθέρου αἰσθήματος· καὶ οἱ κύριοι οὗτοι, οἱ τῶν δικαιωμάτων τῶν χωρικῶν ὑπερμαχοῦντες καὶ δι' ἐξορκισμῶν καὶ καταρῶν καὶ παντοίων ρητορικῶν σχημάτων προσπαθοῦντες νὰ παραστήσωσι τὰ πράγματα ὑπὸ τὴν βδελυρωτέραν ὄψιν, οἱ κύριοι οὗτοι κρίνουσι καλὸν νὰ διαιωρίζωσι τὴν συζήτησιν, δις καὶ τρίς ἀρχήθεν διὰ μακρῶν ἀγορεύσαντες, καὶ ἤδη καταχινόμενοι ἐπιμελῶς εἰς τὸ ἐπαναλαμβάνειν καὶ ρευστοποιεῖν τὰ λεχθέντα, ὡς παιδία τὰ ὅποια χύνουσι νερὸν εἰς τὸν καφέ των διὰ νὰ γίνῃ περισσότερος.

*

Καὶ δὲν εἶνε τοῦτο μόνον ὁ εἰς ἐκ τῆς διαόδου μετῆλθε σήμερον παράδοξον λογικὴν φρονῶν ὅτι τὸ ἀντιπολιτεύεσθαι δὲν εἶνε μέσον, δι' οὗ προσηκτικώτερον ρυθμίζεται ἡ πορεία τῆς κυβερνήσεως, ἀλλὰ σκοπὸς, κωφός, τυφλός καὶ ἀμείλικτος πρὸς πᾶσαν κυβερνητικὴν πράξιν φρονῶν, συ-

νῶδ' ἀ τῷ γνωστοτάτῳ «δυοῖν κακοῖν προκειμένοι» κτλ ὅτι ἐκ τοῦ κινδύνου, τὸν ὁποῖον διατρέχει ἐξέχον μέλος τῆς ἀντιπολιτεύσεως νὰ ἐπευφημήσῃ· εἰς πράξιν κυβερνητικὴν, προτιμώτερος ὁ κίνδυνος τῆς ἀνάγκου προσχωρήσεως εἰς τὰς διαμαρτυρήσεις καὶ τοὺς ἐξορκισμοὺς τῶν ἡμετέρων Πάρνελλ.

Καὶ οὕτως ὅταν μετὰ τὸν κ. Ταρπάλην, ἀνακοινώσαντα νέας πιέσεις καὶ ἐγκλήματα τῶν ἰδιοκτητῶν καὶ τῶν στρατιωτῶν κατὰ τῶν χωρικῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ Ζάρκου, ὁ κ. Δεληγεώργης ἔκρινε καλὸν νὰ ὑποδείξῃ τὴν ἀνακρίθειαν τῶν πρὸ αὐτοῦ λεχθέντων, καὶ ἀκριβῶς τὴν ἀντίθετον κατὰστασιν τῶν πραγμάτων, καὶ ἐτόλμησε νὰ ἐγκρίνῃ τὴν ἐμπρέπουσαν ἐπὶ τούτοις διαγωγὴν τῆς κυβερνήσεως, ὁ κ. Ζυγομαλάς αἰφνίς ἔντονον ὑψοῖ φωνὴν διαμαρτυρήσεως κατὰ τῆς ἀσυγγνώστου αὐτῆς ὑπερασπίσεως κυβερνητικῶν ἐνεργειῶν, τῆς ἐξελθούσης ἐκ τῶν τάξεων τῆς ἀντιπολιτεύσεως!

*

Ἄλλὰ τὸ ἱλαροτραγικὸν ἐπεισόδιον τῆς συζητήσεως εἶνε ὁ κ. Στεφανίδης.

Ὁ κ. Στεφανίδης εἶνε ὁ τακτικώτερος καὶ προσεκτικώτερος τῶν βουλευτῶν μας, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ὁ συνηθέστερον ἐξαπολύων ἀκράτητον τὴν βροντὴν τῆς φωνῆς του ἐν τῷ σταδίῳ τῶν διακοπῶν. Καὶ οἱ πλείστοι τῶν ἀγορευόντων, ἴσως σεβόμενοι τὸ σθένος τοιαύτης κραυγῆς, δὲν προσέχουσιν εἰς τὴν ὁμηρικὴν ἀφέλειαν τοῦ Στεφανίδου· ἀλλὰ σήμερον ὁ ἐπὶ τοῦ βήματος κ. Ζυγομαλάς δὲν ἐννοεῖ νὰ μὴ πληρώσῃ, καὶ δι' ἐπιτυχῶς μάλιστα νομίσματος, τὸν διακόψαντα.

«Ἡ φωνὴ αὐτῆ, λέγει, τὴν ὁποίαν ἀκούω, ἐνέχει τὸν ἦχον μεταλλικοῦ.»

Τότε δὴ τότε! ὁ Στεφανίδης ζητεῖ τὸν λόγον, καὶ βαδίζων πρὸς τὸ βῆμα, συναντᾶται μὲ τὸν κατερχόμενον Ζυγομαλᾶν, ὅστις κινδυνεύει νὰ ἀνατραπῇ ὑπὸ τῆς ἰσχυρᾶς ἐπαφῆς τοῦ γρόνθου του, καὶ ὀπλισμένος διὰ τριακοντάδος στίχων τοῦ Ἡσιόδου, ἀμύνεται καὶ βρυχᾶται, ἀντεπιρρίπτων κατὰ τοῦ Ζυγομαλᾶ τὰ 80 διαλαληθέντα στρέμματα τῶν χωρικῶν τοῦ Ὀρωποῦ: «*Ἀτάσθαλα μηχανεύεται Ζυγομαλάς καὶ συντροφία.*—Ζυγομαλᾶ, δὲν εἶσαι γιὰ τίποτε ἄλλο, παρὰ γιὰ ν' ἀκουσθῇ τ' ὄνιμά σου καὶ νὰ γίνῃς βουλευτής», καὶ τὰ τοιαῦτα. Πρὸς τὸν κ. Παχὺν ἰδίως δεικνύεται φιλοφρονέστατος

Καὶ τοῦ κολλᾶ μιὰ πιθαμὴ ἔς τὴ μύτη του

Τοῦ τὴν κουνεῖ, καὶ φεύγει γιὰ τὸ σπῆτι του

ὡς θὰ ἔλεγεν ὁ Λασκαράτος.

Ἄλλ' ὁ κ. Ζυγομαλάς: «δὲν ἔχεις δικαίωμα νὰ κατηγορήσῃς τὸν Παχὺν, ἀνώτερον πάσης ὑποψίας, σὺ ὁ προδύσας τὸν στρατηγὸν Μακρογιάννην καὶ συντελέσας νὰ καταδικασθῇ εἰς θάνατον.» Καὶ ἔχομεν δευτέραν ἀπολογίαν τοῦ Στεφανίδου, ἐξομολογηθέντος ὅτι ἀνεκοίνωσε τὴν συνωμοσίαν τοῦ στρατηγοῦ, διότι ἐπρόκειτο νὰ δολοφονήσῃσι τὸν Ὄθωνα, καὶ αὐτὰ τὰ πράγματα, βρὲ ἀδελφεῖ, δὲν εἶνε παιῖζε γέλασε.

*

Ὁ κ. Καραπάρος, καταλιπὼν τὴν ἀπὸ τῆς θέσεώς του δογματικὴν ἀναίρεσιν τῶν λεγομένων διὰ λακωνικῶν φρασίδων, ψευδέσαι, εἶπε ψευδέστατον, καὶ τῶν τοιούτων, ἀνέρχεται τὸ βῆμα, ὑψηλὸς καὶ μακροτράχηλος ὡς χην, διὰ

νὰ ὑποστηρίξῃ τὸ δίκαιόν του, ἀναπτύσσων τὰ τοῦ γνωστοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου· τοῦτον δὲ φιλοτιμεῖται νὰ μιμηθῇ ὁ κ. Παχὺς, παχὺς ἐκεῖνος καὶ βραχὺς ὡς νῆσσα, ὑποστηρίζων κ' ἐκεῖνος τὸ δίκαιόν του.

Ἄλλὰ δικαίως ὁ κ. Τρικούπης θεωρεῖ ἄσκοπον τὴν περαιτέρω συζήτησιν, μέχρι τῆς ὑποβολῆς εἰδικῶν προτάσεων, ἐξ ὧν θὰ φανῶσιν αἱ ἀναγκαῖαι καὶ ὑποβοηθῶσαι τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος νομοθετικαὶ μεταρρυθμίσεις.

Καὶ ἴδμενος ἡ συζήτησις, διακοπεῖσα ἕνεκα ἐλλείψεως ἀπαρτίας, θὰ ἐξακολουθήσῃ ἀκόμη· ὁ κ. Ζυγομαλάς φροντίζει νὰ δηλώσῃ ὅτι καὶ πολλοὶ ἄλλοι θὰ λάβωσι τὸν λόγον· μὰ τί θὰ ποῦν ἐπὶ τέλους;

Κουτρούλης

Ἰδιαζόντως ἐπιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν μας ἐπὶ τοῦ κυρίου ἄρθρου, ἐν ᾧ ὁ πολυμαθὴς νεαρὸς πολιτευόμενος καὶ συνεργάτης μας *Εὐρώτας* ἀναλύει μετ' ἐμβριθείας τὸ στρατιωτικὸν ζήτημα.

ΣΥΝΟΔΙΝΟΥ ΒΕΛΗ

Σπανίως ἐλάβομεν εἰς χεῖράς μας συλλογὴν τῶν λεγομένων ποιήσεων περιέχουσαν τόσῃν **οὐσίαν ποιητικὴν**, ὡς τὴν δωδεκάτην οὐτὴν Συλλογὴν τῶν *Ἐθνικῶν*, ὡς αὐτοκολακεύεται νὰ τὰς ὀνομάξῃ, ποιήσεων τοῦ κ. Π. Συνοδινού. Ἐκ τῶν λεγομένων ποιητῶν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος δύο γνωρίζομεν, οἵτινες ἐν τῇ δημοτικότητι τοῦ νοήμονος κοινού ἐλαβὲν ἑκάτερος τὸν ἀντίθετον πόλον. Ὁ **Ἀχιλλεύς Παράσχος** καὶ ὁ **Παναγιώτης Συνοδινός**. Ὁ εἰς, τὸ χαϊδευόμενον παιδί τῆς Ἀθήνας· καὶ ὁ ἄλλος, ὁ ἀποδιοπομπαῖος τράγος· ἐνθουσιασμός ὑπὲρ τοῦ ἐνός· περιφρόνησις διὰ τὸν ἄλλον· χειροκροτήματα διὰ τὸν πρῶτον· τρεῖς κ' ὁ κοῦκος διὰ τὸν δεύτερον. Ἐν τῇ περιβολῇ αὐτῇ, ἡ αὐτῇ ἀντίθεσις. Ὁ Παράσχος πάντοτε ἐπιμεμηλημένος τὴν ἐνδυμασίαν· σπανίως χωριζόμενος τοῦ ὑψηλοῦ του πύλου· καὶ ὁ Συνοδινός μόνον σύντροφον ἔχων τὸ φοιτητικὸν του σάλι· καὶ ἐνίοτε ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σφναϊτικόν, ἀχύρινον πύλον, γυμνόν, ἰταινιώτον. Ἐν τῇ φυσιογνωμίᾳ ἐπίσης δύο ἠλεκτρισμοί, ἀρνητικὸς καὶ θετικὸς. Ὁ εἰς μὲ στίλβονσαν ἐπιδερμίδα καὶ οἶνοι σιδερωμένους· ὁ ἄλλος μὲ πολυπτύχους παρειάς ὡς μαγίσσης· τοῦ Μάκθεθ· μισοπόλιος αὐτὸς καὶ κατὰμαυρος ἐκεῖνος. Ὁ Παράσχος ὀμιλεῖ ἀλύγιστος· καὶ ὁ Συνοδινός εὐλύγιστος. Ἰπὸ τὴν ρωσικὴν γούναν ἦν ἔφερον ἐκ Ταϊγανίου· ὁ Παράσχος ὀμοιάζει Βογυιάρον· ἐνῶ ὁ καυμένος ὁ Συνοδινός ὡς ἰδεῶδός του ἔχει . . . ἀθίγγανον. Καὶ ὅμως ὑπάρχουν καὶ σημεῖα ὁμοιότητος. Ὡς ποιηταί, σχεδὸν ἀνήκουν εἰς τὴν αὐτὴν σχολὴν. Εἰς τὴν ἐθνικὴν λεγομένην ποίησιν δὲν διαφέρουν, ἂν καὶ ὁ εἰς πάντοτε θὰ λέγεται ἐθνικὸς ποιητής, καὶ ὁ ἄλλος ἀπλούστατα Συνοδινός. Διὰ τοῦτο καὶ ἐκεῖνος προκαταλαμβάνων τὴν κριτικὴν ἐπιγράφει μόνος του τὰς ποιήσεις του ἐθνικὰς. Ἄς ἀναφέρωμεν κέντρον ὁμοιότητος ὅτι εἰς μίαν καὶ τὴν